

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia z 31 stycznia 1938 r.**Izba II karna****sygn. 3 K. 1792/37****Teza**

Przepis art. 161 k.k., w przeciwstawieniu do art. 160 k.k. ma na względzie paserstwo nieumyślne w rozumieniu § 2 art. 14 k.k., podstawową zaś przesłankę przestępstwa ciągłego stanowi jednolity z góry przez sprawcę powzięty zamiar (§ 1 art. 14 k.k.), łączący poszczególne ogniwa kilku samoistnych działań przestępnych w jedną całość prawną. Zamiar taki odpada przy przestępstwach nieumyślnych.

Uzasadnienie

Kasacja oskarżonego Salomona B., zarzuca nieprawidłowe zastosowanie ustawy przy określaniu przestępstwa i wymierzeniu kary przez zakwalifikowanie zarzuconego oskarżonemu działania, obejmującego okres czasu od marca 1935 r., do stycznia 1936 r., jako jednego przestępstwa ciągłego z art. 161 k.k., aczkolwiek działanie to w konkretnym przypadku ma znamiona zbiegu przestępstw: jednego ciągłego od marca 1935 r., do 11 listopada 1935 r., gdyż ostatni raz przed 11 listopada 1935 r. oskarżony poczynił zakupu z początkiem listopada 1935 r. i drugiego popełnionego w czasie po 11 listopada 1935 r., gdyż od tej daty nie kupował nic, aż dopiero z początkiem stycznia 1936 r. jeden raz za kwotę 55 zł, pierwsze przestępstwo więc ulega ustawie amnestyjnej z 2 stycznia 1936 r., której Sąd zastosował sankcję do całego działania oskarżonego, gdy w rzeczywistości należało zastosować ją do jednego przestępstwa dokonanego dopiero w styczniu 1936 r.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

1. Sądy poprzednich instancji uznały, że oskarżony B., w czasie od marca 1935r. do stycznia 1936r., w Krakowie nabywał rzeczy skradzione Izaakowi L. przez Mozesa La., o których to rzeczach na podstawie towarzyszących okoliczności powinien był przypuszczać, że zostały one uzyskane za pomocą przestępstwa i przyjmując, że wspomniane działania oskarżonego mają charakter przestępstwa „ciągłego”, zastosowały art. 161 k.k., podkreślając wyraźnie, że działania oskarżonego cech przestępstwa z art. 160 k.k. nie wykazują.

Kwalifikując poszczególne działania oskarżonego jako jedno przestępstwo ciągłe, zapoznały jednak oba Sądy, że art. 161 k.k. w przeciwstawieniu do art. 160 ma na względzie paserstwo nieumyślne w rozumieniu § 2 art. 14 k.k., polegające na niedbalstwie, na niedołożeniu należytej staranności przy ocenie okoliczności towarzyszących nabyciu, przyjęciu rzeczy pochodzącej rezultacie z przestępstwa albo też towarzyszących udzieleniu pomocy do jej zbycia lub ukrycia, poza tym zaś,

że podstawową przesłankę przestępstwa ciągłego stanowi jednolity z góry przez sprawcę powzięty zamiar (§ 1 art. 14 k.k.), łączący właśnie poszczególne ogniwa kilku samoistnych działań przestępnych w jedną całość prawną. Natury rzeczy zamiar taki odpada przy przestępstwach nieumyślnych. To też w niniejszym przypadku ujęcie przypisanych oskarżonemu B., poszczególnych działań jako jednego, ciągłego przestępstwa jest błędne, aczkolwiek nie w myśl poglądu wyrażonego w kasacji. Błąd ten należy uznać za istotny. Chociaż bowiem przypisane oskarżonemu działanie uznać należy za szereg samoistnych przestępstw z art. 161 k.k. w zbiegu realnym przewidzianym w art. 31 i 32 k.k., podlegających ukaraniu według zasad, wpływających ostatnio wymienionych przepisów prawa materialnego, to jednakże sąd kasacyjny nie ma możliwości przesądzenia, czy wskutek tego, że kilka z działań z art. 161 k.k., przypisanych oskarżonemu, dokonane zostały przed 11 listopada 1935 r., i że w związku z tym zachodziła możliwość zastosowania art. 8 ust. 2 lub 4 ustawy o amnestii z 2 stycznia 1936 r., wymiar kary, przy uwzględnieniu powyższych okoliczności, nie byłby łagodniejszy, aniżeli kara grzywny w wysokości 1.500 zł, jaką oskarżonemu w zaskarżonym wyroku wymieniono.

2. Z powyższych zasad wyrok ten uchylono.

[Cytowane artykuły: 14 § 2 k.k., 31 k.k., 32 k.k., 160 k.k., 161 k.k., 187 k.k., 264 k.k., 8 ust. 2 i 4 ustawy o amnestii z 2 stycznia 1936 r.]